

[Erik Eriksen.]

Det havde glædet den højtærede statsminister at bemærke, at lovene om afskrivningsregler og investeringsfonds nu fandt forståelse hos oppositionen. Denne måde at sige tingene på svarer til den agitationsform, der benyttes vedrørende disse love af socialdemokraterne ude i landet, men jeg havde ikke ventet, at regeringschefen ville bruge denne fremgangsmåde, og derfor er det nødvendigt at sige, at venstre lægger og hele tiden har lagt afgørende vægt på disse love. Det var den tidligere venstre-konservative regering, der foranledigede, at udvalget vedrørende de nye afskrivningsregler blev nedsat. Vi havde for længst rejst kravet om muligheden for henlæggelse til de særlige investeringsfonds netop for at fremme den private kapitaldannelse og opsparing, som vi mener er forudsætningen for øget produktion og beskæftigelse, og vi er tilfredse med, at socialdemokratiet til sidst tilsluttede sig vore synspunkter. Når venstre så alligevel ikke stemte for loven om de nye afskrivningsregler, skyldtes det alene, at man samtidig medtog en regel, der kunne blive en løftestang for en senere skattelovgivning med ophævelse af fradragsretten og indførelse af en kapitalvindingskat.

Mens jeg nu er ved den højtærede statsministers udtalelse, vil jeg også lige sige, at den højtærede minister ikke i min omtale af tallet for udvandrere må lægge, som han sagde, at jeg har villet drille. Sandheden er, at det er et alvorligt og stort problem, vi her står over for. Den højtærede statsminister holdt sig udelukkende til tallene for de oversøiske udvandrere; men hvorfor dog alene holde sig til de oversøiske lande? Hvor mange danske arbejdere er der i Sverige i dag? Der er vel et sted mellem 20 000 og 30 000, og hvis man lægger det tal til, får man et helt andet tal end det, statsministeren nævnte.

I øvrigt forekommer denne debat mig navnlig interessant derved, at man efterhånden klarere og klarere kan se retsforbundets og det radikale partis stilling inden for regeringssamarbejdet. Mange af den ærede radikale ordførers (A. C. Normanns) udtalelser — lad mig nu tage ham først — var klare vidnesbyrd om ønsker, der var lagt på hylden i regeringen, men som levede

særdeles kraftigt i den radikale folketingsgruppe. På andre områder synes jeg den ærede ordfører var ude på så gyngende grund, at han var lige ved at nærme sig det fiffige. Jeg skal forsøge at tage den radikale stillingtagen op i nogenlunde den orden, hvori den fremførtes, og først det, jeg vil kalde det positive.

Jeg og derefter det ærede medlem hr. Aksel Møller havde været inde på arbejdet i arbejdsretskommissionen og spurgt, om man dér var nået så langt, at der dog var noget materiale, som gjorde det muligt at holde livsvigtige områder uden for en eventuel konflikt. Det synes den højtærede statsminister ikke der er i øjeblikket, så det må vi vel tage til efterretning. I øvrigt var det ærede medlem hr. A. C. Normann i sin tale inde på nogle nye tanker og kom i virkeligheden med en slags plan. Det ærede medlem appellerede direkte til sin regering om at gøre et forsøg, ikke på at indføre et formeligt løn- og prisstop, men at gå til et relativt stop for de lønninger og avancer, der ikke var udsat for aldeles fri konkurrence; så vidt jeg forstod, var det meningen, at lønstigningerne måtte holdes i underkanten af den produktionsstigning, der måtte finde sted. Jeg tror, jeg har refereret det nogenlunde korrekt. Jeg havde ventet, at den højtærede statsminister havde haft nogle ord at sige om en så interessant tanke, men det havde den højtærede statsminister ikke, og det hænger vel sammen med det, han selv understregede, at han talte på hele regeringens vegne. Der er altså, forstår jeg, ønsker, der lever stærkt i den radikale gruppe, men ikke har den samme mulighed for grobund inden for regeringen. Men det var jo en interessant tanke, og jeg ved ikke, om der er yderligere kommentarer til den. Den illustrerer, som jeg siger, den forskel, der er på gruppen og på regeringen.

Jeg skal kun gøre en enkelt bemærkning til den højtærede statsminister, som vedrørende alle disse problemer sagde, at det ville være usandsynligt, om ansvarlige organisationsledere ikke skulle være vidende, fuldt vidende, om alle de forhold, der her er tale om. Jeg synes ikke, det er nok at sige det på den måde. Jeg fremdrog i går en artikel fra Jern og Metal, en artikel, i hvilken man netop ikke lagde denne ansvarsbevidsthed for dagen, og det var